

EDITORIAAL

Beste lezers,

De boordmatroos is goed geluimd. Deze morgen bereikten de eerste lezersbrieven de redactie, steeds met positieve opmerkingen over de programmatie, de sfeer op het festival en deze krant. Reden om te juichen. Meer dan zeventig percent van de kaarten is verkocht, de website wordt druk bezocht en het zonnetje liet al iets meer van zich voelen. Maar er zijn ook suggesties, natuurlijk. Zo vroeg Anna Berger om de gidsen van de nomaden en de vele vrijwilligers eens in de bloemen te zetten. Wees gerust, wij denken aan iedereen. Mvr. Berger had ook niets dan lof voor de nomaden.

Voor we hier naast onze schoenen gaan lopen wil ik nog even aankondigen dat er vannacht iets bijzonders staat te gebeuren. Om half één krijgen we op het podium in het stationsbuffet een authentiek alter ego te zien. En wel dat van onze theatercoördinator, Steven Heene. Die is naast programmator en cultuurnivoor ook leadsinger van de band Augusta National Golf Club, in het Radio-1 programma Cucamonga omschreven als "een belofte". In de gaten houden dus. En komen. Het rockt trouwens aan tweehonderd per uur in dat stationsbuffet. Uw boordmatroos is er al ettelijke emmers zweet kwijtgespeeld. Ik zou zeggen: kom af, zwier uw gilee uit en laat u gaan.

Ondertussen nog steeds met veel toewijding en liefde,

Uw boordmatroos

Je me souviens/ I remember van Maatschappij Discordia

Nederlanders van Discordia zetten geoliede machine in gang

In het lijstje van duimspijker en regenscherm zat ook het woordje repeteergeweer. Gisteren, vandaag en morgen speelt Maatschappij Discordia "Je me souviens/I remember" op TAZ#2005. De Victoriazaal dus omgetoverd tot laboratorium van de maatschappij uit Amsterdam.

Je hoeft heus geen geharnaste theatergek of taalpuristisch spitsmuis te zijn om je door Discordia te laten meevoeren in een eindeloze tocht van herinneringen. 'Je me souviens/ I remember' ... Ik herinner me het proberen niet te staren naar je oorapparaat. Ik herinner me het hoelaheopen en in de ruimte is er geen protocol. Na verloop van tijd wordt Discordia een soort van machine die op gang komt. Een herinneringsmachine die je keer op keer meesleurt naar datgene waar je ook iets over weet, over Biafra, myxomatose, Fausto Koppi, kissproof lipstick en twee van de zeven dwergen.

'I remember' vormt na verloop van tijd geen rommelkot, maar een flinke schaal gegelatineerd vocht. Zoiets dat haarfijn en bijna moleculair in elkaar zit vastgeklit, nog een beetje kan bewegen, maar qua vorm, structuur en kleur erg mooi wordt. Ik herinner me het stadsplan van Amsterdam, de borsten van Kate Moss, het verdwijnen van Wim Duisenberg... Ik herinner me zacht bevende gelatine van Discordia die op het eind, alleen met de woorden van J.J. Lamers, plots uit het eigen stuk gelei breekt en dan ploegend door die gladde structuur weer klonters vormt.

Ik herinner me dat u toen dacht dat het afgelopen was. (SK)

TAZETTE

EDITIE #07 DO 04/08

GRATIS - V.U. LUC MUYLEAERT, GASMETERLAAN 201, 9000 GENT

ONWEERSTAANBAAR WILLAERTS

Wim Willaert, dinsdagavond op het groot podium in Café Koer.

GUINTEER O COMEDY BOORNEER

Elke dag en exclusief in deze krant trakteert standup comedian Gunter Lamoot u op een sappig woordje.

"Tiens, dienen typ van Jacobus en Corneel loopt hier al elke dag rond"

"dat is't"

SUIKERZOETE OVERKILL – DE REACTIES

Wouter Hillaert kan op beide oren slapen. Hij heeft het nog steeds: dat onnavolgbare talent om polemieken op te starten. Roel Verniers en De Morgen-columniste Chris Van Camp reageerden op Wouters vraag naar meer confrontatie op TAZ 2005.

Zoet in de mond, zand in de broek

Die W.H. van D.M. is een geëngageerd auteur. Dat siert hem en dat zie je ook aan hem. Als een typisch Oostende wullok ligt hij dezer dagen permanent op vinkenslag. Wil hij met zijn getoeter om confrontatie in eerste instantie de mist in deze culturele badstad uit onze oren en ogen blazen? Dat zal Victoriabaars Dirk Pauwels graag horen. Met "Poes Poes Poes" leverde die een staaltje Brechtiaans geïnspireerde en met jazz-principes geardeerde filmkunst af, waarvan we nog steeds naar adem moeten snakken. Al was het maar omdat wij na de marathon van "Poes Poes Poes" niet meer wisten waar onze ogen stonden. Sindsdien associëren we het begrip verhaal tot het einde ter tijden met knip- en plakwerk, ellenlange scènes en volksdans van Indianen in polderdorp Doel. Ik begrijp dus ook niet goed waarom W.H. in zijn roep om confrontatie er De Koe bijseurt.

Voor De Koe - dat is geweten - zijn de eerder aangehaalde jazz-principes, méér nog dan een manifest van Marx, het opperste essai over vrijheid. Wat is eigenlijk het probleem van W.H.? Dat wij, auteurs, vriendelijk zijn? Dat er een bak bier rondgaat?

Even naar de inhoud van de voorstelling. Letterlijk stelt "De Wet van Engel" in de eerste plaats dat bij gezinnen met een laag inkomen het aandeel van "voeding" in het budget relatief hoog ligt.

Met andere woorden: bij stijging van het inkomen zullen de uitgaven aan noodzakelijke goederen relatief afnemen. Kijk, dat vind ik een confronterende gedachte. Hoe rijker je bent, hoe minder je eet. Vertaal dat naar een toneelvoorstelling, tenslotte een luxeproduct bij uitstek, en je krijgt een lege doos. Klaar. Confrontatie? Alom! Maar meer nog dan dat; De Koeienaren slagen erin om die lege doos zó te verpakken, dat je aan het eind denkt dat er een geweldig cado in stak. Iets echts. Welaan, dat is Brecht zelfs voorbij.

Dit gezegd zijnde: de Jenny's waren gisteren te gast op TAZ TALK, daar op de dijk in die Artesidence. Jenny merkte op, dat een van de gevaren van een strandverblijf eruit bestond, zand in de broek te krijgen bij het baden in de Noordzee. Welaan, dit festival heeft alvast een paar korrels in mijn onderbroek verzameld.

Ondermeer bij het bekijken van "Caroline en Rosie". Opperbaars Dirk Pauwels zal alweer in zijn nopjes zijn. Victoria hielp immers om dit afstudeerproject nog eenzamer, pijnlijker, extatischer, gibberender, geiler en scherper te maken dan het al was. Soit. Aan recensies doe ik niet meer. Maar toen ik na de voorstelling op een voortreffelijk terras een ijsje ging eten, merkte ik wel dat de combinatie van zoet in de mond en zand in de broek een tijd aan je lijf blijft hangen. (R.V.)

Lieve WH,

Ik begrijp uw aversie, deel de allergie aan wolligheid. Dat schouderkloppen onder hyena's is onnatuurlijk en vooral klef. Maar vooraleer we de balans in de richting van de zware sérieux doen overslaan... Ik kokhals nog veel erger tegen de producten van geëngageerd theaterlijk bezig zijn. (Ok, de Stomme van Portici heeft volgens s Lands Glorie België op de kaart gezet... Maar heeft ooit iemand die ellendig lange opera gehoord? Anno 1830 een perfecte politieke katalysator, maar eveneens de stille getuige van het bedroevende artistieke niveau waarmee die Belgen in spe wél genoeg namen.)

Theatermakers die mij een spiegel voorhouden, die mij willen doen nadenken over de pijnpunten van de maatschappij, ik heb er vandaag geen zin in. Diep in Afrika heeft de bevolking baat bij poppenkast over condooms, maar laat ons vooral de bijsluiters lezen. Al dat artistiek engagement... Niet nog eens bovenop alle boodschappen die een mens er 'ingerapt' krijgen deze dagen, nog eens bij de niet aflatende stroom breaking news, de politieke fora, de buurtcommittees, de ouderraden, de belangengroepen, de eindeloze discussies, kortom het maatschappelijk pandemonium. Daar zijn de media, de cinema, installaties en choquerende performances voor. En dan nog krijgt het gauw iets van de gebroeders Lumière die met nagespeelde nieuwsberichten van markt tot markt trokken om hun cinema in te burgeren.

Wat die nieuwe nederigheid, die publieklijkerij betreft. Zie het als valse bescheidenheid, verholde ijdelheid. Voor mij hoeft het niet, mag theater weer openlijk pretentius en ijdel zijn. Blaas weer op die ego's, laat maar botsen. Schrap overigens alle taken, vergeet even dat publiek, misschien zelfs dat subsidiedossier. Laat Bert Anciaux toch. Probeer gewoon temidden van alle ellende waarvan een mens eelt op zijn ziel krijgt, ontroering te brengen. Dat mis ik. Gezellig asociaal tot stand gekomen beroering, liefst niet op basis van vierjarenplannen of met voorbedachte rade. Totaal niet relevant of tijdsgebonden, maar toch – wie weet – parels voor de eeuwigheid.

Doe wat je wil en vooral ontsla mij van mijn bewustzijn, van mijn zware rol als publiek. Vraag me niet om mee te doen. Zeg me achteraf als ik het niet goed vond, ook niet dat ik het vast niet begrijp. Het enige relevante (bedreigde) maatschappelijke standpunt, dat ieder weldenkend mens doorheen al zijn daden moet verdedigen, is toch individuele vrijheid in denken, doen en laten.

Niet?

Met vriendelijk groet Chris Van Camp

Het TAZ-leven zoals het is: Het Secretariaat"

- 9 h. De dag begint. De drie dames van het secretariaat J., E. en L. wisselen elkaar af. Zij zorgen in de eerste plaats voor opvang van de artiesten: eten, drinken, slaapgelegenheden, parkeertickets worden hen toebedeeld. Maar ook de gewone aardse mens krijgt steeds een vriendelijk antwoordje op prangende vragen. Zoals Lotte het zegt: iets verloren? iets gevonden? iets niet gekend? Vraag maar aan het secretariaat, die weten met alles raad. Allez, toch fijn te weten dat men de inspanningen apprecieert...
- 9h30. Aha, er komt leven in ons bureautje. Langzaam komen ook de vrijwilligers binnen. Zij melden zich hier aan vooraleer ze naar hun verschillende locaties vertrekken.
- 10 h. De kranten van de dag worden nagekeken. Op zoek naar artikels over het festival, lezen we nog dat een koppel gearresteerd wordt na een stoeipartij op de motorkap van een politiewagen. Foei, die jeugd van tegenwoordig.
- 12 h. J. is druk doende met de laatste regeltjes van de TAZette. Maar dan volgt nog het zware werk: de lay-out. Ai, ik hoor de pc tot hier kreunen onder zoveel verbaal geweld, dat zich dan meestal nog tegen hem richt...
- 14 h. We zijn er. De TAZette is rond. J. blij. K. springt in actie om deze nu nog op de juiste plaats te krijgen. De infostand op het stationsplein, alle zalen en openluchtvoorstellingen, de ticketbalie op het Monacoplein krijgen elkeen een stapeltje TAZettes.
- 17 h. Rush – rush. De drukste momenten zijn nu, zo blijkt telkens. Lopen, springen, vlug iets afprinten, snel de weg wijzen,
- 21 h. Oef. We kunnen terug wat rustiger ademhalen. Onze dagtaak zit er bijna op. Die van Café Koer begint, da's duidelijk. Nog effe wat afwerken, en tegen 22 h allen naar huis. Morgen is weer een nieuwe dag.

De meisjes van Jenny op TAZ Talk (foto Wim Vandewalle)

Jongeren-Theater-Week in MU-ZEE-UM en het Leopoldpark

Aanschuiven aan de tafel van de acteurs

Het wordt steeds spannender voor de jongeren van de improvisatieweek. Heel de week leefden ze zich uit op de planken onder deskundige begeleiding van Ewout Van Hoecke en Inspinazie. Zaterdag is het zover: het toonmoment in het stationsbuffet. Matthias Feyen (15) vertelt hoe het was.

Het is een zeer leuke, aangename week! Met een groep van 16 jongeren doen we plezierige improvisatieoefeningen. De lessen kregen we van Leen. Zij is een medewerkster van Inspinazie.

Op donderdagnamiddag konden we een kijkje nemen achter de schermen van cie. De Koe, de centrale gast op TAZ... dit was echt super! We hadden een leuke babbel met Peter Van den Eede en Bas Teeken over repeteren en de gebiologeerden. De kans om een repetitie bij te wonen (van de centrale gast dan nog wel) was echt een unieke ervaring.

Wat ook leuk was tijdens deze week is dat we mee mochten aanschuiven aan de tafel van de acteurs en medewerkers. We waren een week lang zelf 'artiesten'. Dit was echt zalig!

Wat we tijdens de improvisatieoefeningen geleerd hebben kunt u ook zien, want zaterdag hebben we namelijk een toonmoment om 15u in het stationsbuffet. Allen komen kijken dus! Bedankt aan Leen van Inspinazie en de mensen van het mu-zee-um voor deze fantastische week die we beleefden!

Toonmoment van de jongeren-theater-week op zaterdag om 15h in het stationsbuffet

TAZ LATE NIGHT

AUGUSTA NATIONAL GOLF CLUB

Om 00h30 in het Stationsbuffet:

TAZ TELEX

DOLGELUKKIGE DEBORAH

Wie zijn de twee goudeerlijke, fatsoenlijke heren die Deborah Ostrega's portefeuille terugbrachten naar de balie? Deborah wil ze persoonlijk bedanken en nodigt ze uit voor een glaasje wijn in Artresidence Beau-site. Elke dag tussen 15h en 18h zijn de weldoeners welkom!

VERA

Wie dacht dat automaten zomaar een nummer in de rij waren, vergist zich. Met veel collegialiteit en liefde spreekt het stationspersoon over Vera, de ticketautomaat. U weet het, als ze wat traag werkt: een machine is ook maar een mens.

TAZ TALK ONLINE

Elke dag kan u op www.kingkong.be de TAZ Talk-sessies nog eens bekijken. Nu al available: Amélie O. en Hertenkamp, de Oostendedichters, Lieven Vandenhoute en Vitalski, Jenny, Herman Brusselmans en Christophe Vekeman.

VICTORIA

Dhr. D.P. uit Gent, artistiek directeur van een middelgroot theaterhuis, wil graag weten waar de naam van Victoria in de Liefkemoestraat vandaan komt. Wie het antwoord weet, meld het ons. U zal iemand gelukkig en/of chagrijnig maken.

10 nooit eerder gestelde vragen aan... LIV LAVEYNE

Naast het serieuze werk vissen wij curieuzeneuzen van de redactie graag naar de kleine en grote dingen in het leven van onze festivalmensen, confidenties die u natuurlijk op het puntje van uw stoel doen kruipen. Deze keer draaien we de rollen om voor recensente Liv Laveyne van De Morgen. Wij stellen hier de vragen!

1. Een vraag die op ieders lippen brandt. Waarom zwart?

LL: Een stupide reden. Omdat het goed afkleedt. Ik kan er filosofisch over proberen doen, maar meer is er niet. Mijn moeder heeft het mij voorgedaan.

2. Wat is de hatelijkste reactie van een theatermaker die je ooit kreeg?

LL: Die komt op naam van Bruno De Vuyst. Na een voorstelling die ik heel oubollig geregisseerd vond, kwam hij mijn mening vragen. Ik kreeg toen over mij heen dat hij De Morgen een populistische krant die enkel geïnteresseerd is in jonge makers en vernieuwing.

3. Wat is het toppunt van exotiek?

LL: Positief: mijn liefde. En negatief: salsa-muziek met van die muzikanten die doodverveeld toek-toek doen op een blokske.

4. Wat is de grappigste sketch die je ooit zag?

LL: Theater of comedy? Ik herinner mij My Dinner with André van de Koe. Peter Van den Eede en Damiaan De Schrijver zijn samen aan het eten. Telkens als Damiaan wil beginnen, legt Peter een hand op zijn arm en steekt van wal met "op een bepaald moment". Die zinssnede doet mij nog altijd strijk liggen.

5. Wat is je lievelingsgerecht?

LL: Vegetarische curry. Geblust met bananen.

6. Wiens schrijfstijl, journalistiek of fictie, bewonder je?

LL: RV uit Humo. Vooral vormelijk dan. Hij heeft de ideale columnstijl. In zijn televisierecensies slaagt hij erin om heel persoonlijk en toch kritisch te schrijven.

7. Wanneer stopt een relatie?

LL: Als je niet meer op 'play' wil duwen.

8. Wat is de minimumtijd om een recensie te schrijven?

LL: Gemiddeld een uur of vijf. Twee uur om te schrijven en drie uur om te schrappen. Het moeilijkste is een matige voorstelling, omdat het niet uit je pen vloeit. Bij zeer goede of zeer slechte voorstellingen schrijf je haast euforisch.

9. Wat is de grootste troef van TAZ?

LL: Ontmoeting. Op allerlei vlak: jong, oud, hardcore theaterfans en mensen die nooit naar het theater gaan. Mensen uit de theorie en mensen uit de praktijk komen bij elkaar om dan weer uiteen te gaan tijdens het jaar.

10. Wat is de mooiste doodstrijd?

LL: .Voldaan. Dat is al heel wat.

Dankjewel voor dit gesprek.

